

วิถีชีวิตบ้านเฮา

ผู้ประพันธ์ นายศักดิ์ดา วันทา

วิถีบ้านเฮา	แต่เค้าเดิมนั้น	บ่ปออยากกั้น	อยู่กันสุขขี
ป่าดอยแวดล้อม	งามพร้อมสุดปี	อากาศก็ดี	บ่มีหม่นเส้า
ในน้ำมีปลา	ในนามีข้าว	ยามฮ้อนมีเงา	ฮ่มไม้
อาหารกำรกิน	บ่กั้นยากไร	เซาะหามาได้	ก้วยาม
เห็ดฮาหน่อไม้	ผักกูดผักหนาม	ผักหวานดอกคาม	ออกตำฮิมห้วย
นิวเหนียงแมงดา	ซ็อนได้มาด้วย	แอ็บฮ้อกล่าตวย	ฮิมต็อง
แลงค้ำมีตมา	สัตว์ป่ากู่ฮ้อง	เสียงสนั่นก้อง	ดังไพร
ห้วยหนองคลองน้ำ	มีน้ำเย็นใส	บ่ว่าหน้าใด	น้ำใสบ่แห้ง
ฟ้าฝนก็ดี	มักมีมาแถ้ง	คนสัตว์มดแมง	จิ้นจ้อย
ม่วงจิ้นลุมใน	หัวใจมะม้อย	อาศัยที่ถ้อย	เวียนวน
ปลูกผักปลูกไม้	จ้งได้ดอกผล	ย็อนหามีมล	ละบ็ีษว่าฮั้น
บ่เด่วเปลี่ยนไป	เกือบได้อยากกั้น	บางอย่างสูญพันธุ์	หมดแล้ว
สัตว์ป่าหนีหาย	เหลือยายก้าแห้ว	เก็บไว้เล่าอ้าง	บ่ตาย
เข้าดงป่าลึก	นึกแล้วใจหาย	เดวนี้ไม่นานาย	เหลือแต่ฟานแก้ง
ปู่ปล่าเกยซุม	ห้วยหลุมแถ้งโหม้ง	น้ำแห้งขอดลง	เหลือน้อย
ย็อนคนนั้นตือ	ทำฮือต่างพร้อย	ใจฮือว่าฮั้น	เคมี
ซิดพ่นผักไม้	ได้ผลดีหลี	แมลงบ่ควี	ได้ผลดีด้วย
สารหมุ่นั้นนา	ไหลบ่าลงห้วย	ปู่ปล่าก่ฮวย	ตายเมี้ยน
แม่พีชผักงาม	ตำมใบก่เลี่ยน	บ่หมี่ฮ้อยจี้	หมุ่นแมง
ย็อนว่าผักนั้น	มีสารแอบแฝง	มีบ็ีษร้ายแรง	ซ็อนแฝงอยู่ฮั้น
เฮาเอามากิน	ซีวินก่ฮั้น	เพราะสารบ็ีษมัน	แฝงย็อม

ธรรมชาติเสียหาย	ทำลายแวดล้อม	ฆ่าเขาต่างอารมณ์	บั่นทอน
วาดค่าวลีขีต	เป็นอุทาหรณ์	วิถีเดิมอ่อน	ดีเหลือเนื้อเจ้า
น้ำนั้นเป็งเฮือ	เสื่อเป็งป่าเส้า	เหมือนดังคนเฮา	ยามนี้
อันสารเคมี	เลียงหนีหลีกลี่	เพราะสารหยั่งอี่	มีภัย
คน-สัตว์ต้นไม้	กวรรณหนีไกล	ห่างหลายร้อยไมล์	อย่าหลงเข้าใกล้
ค่าวเครือใย	ลาไปเต้าอี่	เต้านี้วาดวางลง	ก่อนแลนายเฮย